

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 131.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939619584/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

tjente til at forstærke indtrykket af hendes ualmindelige Personlighed, og den fik et fremmed Præg, som strax indtog de Fleste imod hende, her, hvor ualmindelig tages ensbetydende med unaturlig, ved hendes zigeuneragtige Farver: Haaret, der i naturlige Lokker faldt ned om Halsen, var kulsort, og Øinene havde en dunkel, naturlig Glands, hvorved deres staalgraas Farve tidt blev forvexlet med sort, hvilket ogsaa almindeligere findes forenet med en saa afgjort brunet Teint. Hvis Maleren, ligesom jeg, var i Begreb med at udkaste et Billede af disse to unge Piger, uden at have lagt Mærke til en Gruppe af ældre Damer, der sad omkring et andet Bord i faa Skridts Frastand, vilde han blive ubehagelig forstyrret ved Lyden af en raa, udfordrende Stemme, hvormed Tyra pludselig blev tiltalt af en gammelagtig Dame, der indtog Hæderspladsen i den broderede Lænestol. »Jeg seer De har Sorg, Frøken Falk! har De mistet nogen af Deres Slægninge?« »Ja!« svarede Tyra roligt. »Jeg mistede min lille Pige i Foraaret – jeg troer ellers at Deres Naade har seet mig siden den Tid.« »Det er sandt – nu husker jeg – Barnet, De havde hos Dem. Jeg troede ikke hun var af Deres Familie!« vedblev Baronessen med særdeles Effertryk. Tyra riste sig uvilkaarligt op, og svarede idet hun saae sig om med et alvorligt og stolt Blik: »Lille Johanne var mit eget Barn! det troede jeg ingen her tvivlede om!« – »Ja saa! det var rene Ord for Pengene!« udbrød Baronessen med en kort, raa Latter. »Frøkenen er altsaa hemmelig gift?« »Hvis jeg havde nogen Hemmelighed, er jeg vel den af hvem man sidst skulde vente Oplysning derom, selv om jeg blev spurgt af En, der er mine Forhold mindre uvedkommende end Baronesse Trampe!« svarede Tyra koldt, idet hun igjen satte sig hos Virginie. En Pause fulgte, hvori Baronessen betragtede hende med gjennemborende Blikke.

Pastor Frank, der havde talt med Helene, gik imidlertid hen til Tyra Falk og tog Plads paa en Havestol ved Siden af hende: »Jeg har neppe faaet hørt paa Dem, kjære Frøken Falk, og dog er jeg Dem Tak skyldig, fordi vi endelig sees iaften. Vil Bjerget ikke komme til Mahomed, saa maa Mahomed jo komme til Bjerget –, men det er en daarlige Prophet, der forlader sin Menighed for sin Fornøielses Skyld!« »Siig for *min* Skyld!« udbrød Tyra med dæmpet Stemme – »det kan jeg forstaae. Hvis jeg ikke havde Dem og Virginie, vilde mit Liv rigtignok tidt – i Øieblikket forekomme mig tomt og øde,

siden lille Johanne døde!» – «Maa jeg lave Deres Thee til, Frank?» spurgte Baronessen, der havde flyttet sig hen til samme Bord. – «Tak, Deres Naade! – De slutter Dem formægt inde Tyra! Deres Humeur og Helbred lider derved, og – hvad værre er – Deres Kræfter gaar tilspilde. Det gaar ikke an! Jeg siger Dem, det er ikke godt, at Mennesket er alene!» «Alene – nei, det var Dødens Savn, uden Dødens Glemsel! Men jeg er ikke alene – jeg har jo Venner – De seer selv at jeg slutter mig til dem, Gud veed, at jeg paaskjønner dem! Een Ven er bedre end tusinde Bekjendte – dem søger jeg ikke. Troer De virkelig, at det Savn, jeg ikke altid kan undertrykke – Savnet af et elsket Væsens Nærværelse –, kan udfyldes ved Adspredelse, hvori mit Hjerte ingen Deel har?» «Hvem siger, De skal adspredes? Jeg siger, De skal tage Dem sammen. De skal ikke flyde med Strømmen, og tilegne Dem en overfladisk Kundskab om hvad Mennesket seer ud til at være –, De skal gaar tilbunds i Dybet og hente ægte Perler frem for Dagens Lys, til Glæde for Dem selv og andre. Da vil De see, at Menneskeheden er en Ven, som det er værd at leve for og at leve med.» – Tyra saae forundret paa ham: «De anviser mig en Kunstners Kald.» – «Er Theen sød nok, Hr. Pastor?» spurgte Baronessen med et sønderknusende Blik paa Tyra. «Fortræffelig, Deres Naade! – Ja, om nu saa var! De har rige Evner, Tyra! – er det aldrig faldet Dem ind, at De ikke har faaet dem for Deres egen Skyld alene? At den, der har meget, ogsaa skal give meget?»

«Neil!» svarede hun langsomt og tankefuldt – «ikke paa den Maade. Jeg har modtaget *saameget*, at jeg ikke tør tænke paa Gjengjæld! Mit hele Liv er en Kjærlighedsgave, – skulde jeg give den tilbage? – *Andet* har jeg ikke!» – Præsten saae mildt paa hende, og svarede: «Gud, der gav Mennesket Livet, har sagt til Mennesket: «Giv mig dit Hjerte.» Gjør det Barn – giv det i hans Tjeneste!» «Det kan jeg ikke!» udbroød hun med Energie. «Kan De ikke? Hvorfor ikke?» – «Jeg har givet det – til Idealet!» tilføiede hun sagte.

«Ligesaa gjerne kunde De kaste Deres Hjerte i Peblingsøen, som lade det gaar iveiret med den Luftballon! Gud veed hvilken Slags Misfoster af en Forestilling, De selv forbinder med den Snak! Hvad jeg og enhver christen Sjel forstaaer ved Idealet – naar man endelig skal bruge det moderne Udtryk – det er Guds Søn, der blev Menneske for at fornye Guds billedet i den faldne Menneske-